

Το Αυγό Σκηνή 2

Σόλων: Ο ανάγωγος, θα μου πεί εμένα...

Λουκάς: Βέβαια, κανονικά, έπρεπε να του σπάσεις τα μούτρα. Μας πρόσβαλε.

Σ: Με τί φόντα, Λουκά, να του σπάσω τα μούτρα, με τί φόντα; Έπρεπε να είχα πάρει τηλέφωνο πριν απ' τίσ 12, και εσύ φταίς, διότι απάνω που θα βρίσκαμε μία καταπληκτική δουλειά, εσένα σέ 'πιασε το άγχος. Θέλει να αγοράσει εφημερίδα ο κύριος!

Λ: Πώς μπορεί μία δουλειά να είναι καταπληκτική, όταν είναι δουλειά!

Σ: Ναι, αν το τοποθετήσεις έτσι, έχεις απολύτως δίκιο. Να σου πώ, πλήρωσες την εφημερίδα;

Λ: Όχι, εσύ θα την πλήρωνες, εγώ την πήρα.

Σ: Ναί. Μη μ' εξαναγκάζεις πάλι να ενταχθώ, δεν εντάσσεται κανένας, δεν μπορεί. Τους βλέπεις... η προθυμία... αντίδραση. Και προσπαθείς -- να πώ ότι δεν προσπαθείς -- αλλά και εσύ με πιέζεις, αφού τους είδες, αντιδρούν. Θέλεις να κάνεις γέφυρα και αυτοί αρνούνται.

Λ: Συμφωνώ.

Σ: Αφού είδες, του τά 'πα!

Λ: Περπατάμε τόση ώρα, να κάτσουμε.

Σ: Τώρα για καθιστό είμαστε, Λουκά; Δεν μπορώ να καταλάβω: πρόβλημα στέγης έχουμε, πρόβλημα εργασίας έχουμε, δεν μπορώ να καταλάβω πού βρίσκεις το κέφι να καθήσουμε.

Ορίστε, προχώρα, να σκεφτούμε, διότι αν δεν σκεφτείς προχωρώντας, δεν μπορείς να συγκεντρωθείς, δεν είναι ...

Λ: Δηλαδή καθιστοί δεν μπορούμε να σκεφτούμε;

Σ: Ε, αυτό, είναι βέβαια μία πρότασις πολύ σοβαρή! Ω! Κάτσε, Λουκά. Θαυμάσιος χώρος, εδώ μπορούμε να καθίσουμε. Α! Και γλυπτό, Λουκά. Λοιπόν εγώ το έχω χούγι, άμα δεν κάτσω σε ένα χώρο που να υπάρχει και ένα γλυπτό, δεν μπορώ, γιατί εγώ πρέπει να έχω απέναντί μου ένα... αριστούργημα.

Λ: Κάτσε τώρα και βλέπουμε.

Σ: Ένα γλυπτό, ώστε να μπορώ να συγκρίνω τον χώρο με τον ανθρώπινο παράγοντα, εικαστικά θέλω να το δώ και μες στο φώς, πώς εντάσσεται, Λουκά.

Λ: Καλά, ναι, άχ! Αχ!

Σ: Λουκά, αυτά τα δύο...

Λ: Μαμά μου.

Σ: Αυτά τα δύο τσιγάρα που έχω, είναι τα τελευταία μας! Κοίταξε να τα απολαύσεις, Λουκά!

Λ: Α! Ωραία.

Σ: Ωραία. Όπως βλέπεις, Λουκά, μόλις καθίσαμε, αυτομάτως σταμάτησε και η αγωνία μας για το πρόβλημα, κατάλαβες; Ενώ όταν περπατάς, εκ των πραγμάτων είσαι υποχρεωμένος να βρεις τη λύση. Γι' αυτό επέμενα, κατάλαβες; Σε πιέζει η ανάγκη, τώρα πια 'όρεξη και στην ξάπλα', καλά δεν είναι...

Λ: Τα προβλήματα δεν είναι δύο, όπως είπες, είναι τρία: εργασίας, στέγης, τροφής.

Σ: Καλά, η τροφή είναι το άμεσο πρόβλημα, κατάλαβες, τα άλλα δύο είναι χρόνια, μας ταλαιπωρούν γενικώς, κατάλαβες; Εν πάσει περιπτώσει όμως, κάπου θα βρούμε να φάμε, κάτι θα βρούμε να φάμε, κάτι θα βρούμε, δεν υπάρχει θέμα, κατάλαβες;

Λ: Βέβαια.

Σ: Μου δίνεις, σε παρακαλώ, την εφημερίδα μου;

Λ: Τί;

Σ: Την εφημερίδα μου!

Λ: Α, ναι! Την εφημερίδα μας, μας, ... μας!